

Kirsten Madsen (FP):

Som jeg sagde før, ønsker Fremskridtspartiet ikke en fortsat stigning i ulandshjælpen. Naturligvis er det et perfekt mål, hvis man kan få alle lande i verden til at være lige rige. Det er dog et mere realistisk mål at give alle lande lige rettigheder til at købe og sælge. Det nåede Interparlamentarisk Union da også frem til. Meget af den statslige bistand er efter vores opfattelse misforstået humanisme. Den danske ulandshjælp kalkulerer i høj grad med at give og tage på samme tid: vi ønsker at hjælpe, men helst så danske virksomheder kan tjene på det – altså ikke Fremskridtspartiet, men Folketinget.

Vi sender såkaldt frivillige til ulandene, men ikke uden at betale deres rejser og løn, og ofte har vi i den forløbne tid endog set adskilligt højere lønninger, end de udsendte medarbejdere havde haft mulighed for at få, hvis de var blevet i Danmark. Så en meget stor del af vores såkaldte hjælp til ulandene går til at betale vore egne folk med. Vi giver ikke et æble uden at få en pære til gengæld.

I en af UNDP's rapporter er der skrevet, at i-landene giver ca. 300 mia. kr. i samlet ulandshjælp, og at hvis told og andre handelshindringer blev fjernet, ville ulandene have en profit ved eget arbejde på ca. 500 mia. dollars. Vi burde skamme os.

Sandheden er jo, at de internationale organisationer og især GATT meget nødig ser sig udkonkurreret af ulandene. Så den megen snak om at være åh, så gode ved de stakkels, fattige ulande er i bund og grund et forsøg på at skjule, at resten af verden er skræmt til døde ved tanken om at blive udkonkurreret af de arbejdsomme fattige og uuddannede ulandes befolkninger.

Her ligger nemlig en kolossal intelligensreserve, som vi nok kunne bruge i vores vestlige verden, hvor man har råd til en utrolig høj arbejdsløshed, der i bund og grund er politisk styret. For alle ved jo i virkeligheden, at hvis skatten bliver sat ned, så vil forbruget stige, og når forbruget stiger, så kan der skabes flere arbejdspladser osv. osv.

Når ulandenes befolkninger derfor får mulighed for at tjene ca. 20 gange så meget, som vi er så gode at give dem, bliver de en magtfaktor, og det er lidt vanskeligt at forudsige, hvordan magtbalancen så vil forrykke sig. Det er jo

sandheden om al vores godhed til ulandene. Hvis vi virkelig ville bruge den del, vi afsætter til ulandshjælp, til et værdigt formål, skal det være hjælp til selvhjælp.

Den formynderiske, diktatoriske måde, vi formidler ulandshjælp på, er ydmygende for stolte folkefærd. Det blev da også tydeligt og direkte sagt til mig af politikere, jeg talte med i f.eks. Uganda, da jeg besøgte landet sammen med Udenrigsudvalget dette efterår. De var da glade for al den hjælp, vi nu engang ville give dem, men de foretrak i allerhøjeste grad at kunne klare sig selv. Ugandas finansminister sagde da også, at hans højeste ønske var at få fjernet told og andre handelshindringer. Kunne de bare få det, ville de selv arbejde sig op og tjene deres egne penge for selv at bestemme, hvilken kultur og regeringsform de ønskede. Så ville de meget gerne have sig frabedt den vestlige form for opfattelse af en lykkelig fremtid.

Men altså, hvis de ikke kunne få ophævet told og andre handelshindringer, måtte de da indtil videre affinde sig med de krav, som de industrialiserede lande kom med for at give dem pengene. Alternativet var, at de ikke ret godt kunne klare sig uden handelsfrihed.

Et af deres væsentligste behov var rent vand – vand, de ikke blev syge af. Jeg mener, at hvis Danmark har et virkeligt ønske om at hjælpe effektivt, så må den bedste hjælp være hjælp til selvhjælp og at vise Afrika, hvordan de klarer deres vandproblem. Når vi har vist dem hvordan, vil de meget gerne selv arbejde videre både med at grave brønde, kanalisere kildevand til drikkevand, til at overrisle marker, til havebrug, så de kan dyrke grønsager og frugt, og til vanding af deres dyr. Vand er selve livet og selvfølgelig det mest basale og det, vi burde fokusere på med de forholdsvis få ressourcer, som Folketingets flertal bestemmer vi skal bruge. Selvfølgelig er det meget godt at lave de andre ting, men det er i bund og grund vand, der er muligheden.

Hvem i alverden har bildt i-landene ind, at deres måde at leve på er den bedste? Hvorfor er der så mange psykisk syge i i-landene? Såmænd fordi de har rigeligt med tid til at fundere over, hvor slemt de har det. I Afrika har man ikke tid til det, for dér kræver dagligdagen hårdt arbejde.